

Arrest

nr. 77 995 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat R. JESPERS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 november 2011.

1.3. Op 22 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op xxx 23 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Dahnesar, in het district Hesa-e Awali Behsud van de provincie Maidan Wardak. In 1378 (2000) werd uw man aangevallen door een zekere J(...). Uw man had ooit hem en zijn vader, broer en oom gearresteerd wanneer hij soldaat was. Omdat zijn vader, broer en oom overleden in de gevangenis wilde J(...) wraak nemen op uw man. Nadat uw man door hem werd geslagen heeft uw oom, Lala Rajab, hem naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef dan met uw zoon bij uw oom thuis. Die avond zijn J(...) en nog enkele andere Talibs bij uw ouders thuis geweest en hebben daar alles vernield. De volgende morgen bent u dan met uw man en zoon terug naar Dahnesar verhuisd. In 1389 (2010) kwam uw man opnieuw J(...) tegen wanneer hij naar de winkel ging in Dahnesar. Opnieuw werd hij door hem en zijn vrienden geslagen. Enkele dagen later is J(...) dan 's nachts uw huis binnengedrongen en heeft op uw man geschoten. U bent op uw zoon gesprongen om hem te beschermen en bent dan flauwgevallen. Wanneer u terug bijkwam hadden de neven van uw man uw belagers weggejaagd. Jullie verbleven de volgende anderhalve maand in het huis van de neven van uw man naast uw eigen huis. In die periode is J(...) nog vier of vijf keer teruggekomen naar uw huis en heeft daar alles vernield. U bent vervolgens vertrokken uit Afghanistan op het einde van 2010. Op 19 juli 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een Taskara van u en uw zoon neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, N(...) M(...) F(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er wordt vastgesteld dat u problemen zou hebben met een zekere J(...) nadat u hem, in uw functie van soldaat in 1358, samen met zijn vader, broer en oom heeft gearresteerd in opdracht van de regering. Sinds het overlijden van zijn vader, broer en oom in de gevangenis heeft u enkele malen met J(...) gevochten en heeft hij u eenmaal beschoten, waardoor u vreest dat hij u wilt vermoorden.

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet blijkt dat uw problemen met J(...) verband zouden houden met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U stelde immers dat J(...) u viseerde omdat hij wraak wilde voor de dood van zijn vader. Hij verweet u hem te hebben vermoord door hem te arresteren (CGVS, p.20). Uw echtgenote bevestigde dit tijdens haar gehoor voor de Commissaris-generaal (CGVS, 11/21213, p.8). Er kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat de problemen die u met J(...) kende zouden zijn geïnspireerd door uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of door het feit dat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

Daarenboven zijn uw verklaringen inzake de arrestatie en de daaropvolgende problemen dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo blijkt u de namen niet te kennen van de drie agenten die samen met u de arrestatie van J(...) en zijn vader, broer en oom uitvoerden (CGVS, p. 17). Evenmin weet u waarom de betrokken personen gearresteerd dienden te worden (CGVS, p. 18). Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkele concrete informatie kan geven omtrent deze personen buiten het loutere feit dat ze Pashtu spraken (CGVS, p. 18 en 19). U kent zelf de volledige naam niet van J(...), ondanks het feit dat uw problemen met hem reeds hun oorsprong hebben in het jaar 1358 (1980) – wanneer u de opdracht kreeg om hem te arresteren. Des te opmerkelijker is dit daar u nog enige tijd in dezelfde straat woonde als hij en u hem reeds van voor voornoemde arrestatie kende (CGVS, p. 19). Ook uw vrouw kan het Commissariaat-generaal geen enkele concrete informatie geven over J(...) (CGVS 11/21213, p. 7-8). Wat betreft de periode dat J(...) in de gevangenis heeft gezeten legt u eveneens onduidelijke verklaringen af. Zo vertelt u het Commissariaat-generaal eerst dat hij "twee tot drie maanden" in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 17). Later verklaart u dan weer dat hij "een week tot tien dagen" zou hebben vastgezeten (CGVS, p. 20).

Voorts overtuigen uw verklaringen over het incident van 1378 niet. Zo valt er een tegenstrijdigheid te bemerken tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande het incident in 1378 (2000). Zo verklaart u dat J(...) die avond in 1378, wanneer u in het ziekenhuis lag, met andere Talibs is langsgekomen bij uw schoonfamilie. Zij zouden aan uw schoonmoeder hebben gevraagd waar u was. Zij antwoordde hen dan dat u in het ziekenhuis was waarop zij vervolgens weer vertrokken (CGVS, p. 22). Uw vrouw verklaart, manifest in strijd hiermee, dat zij zijn langsgekomen, alles hebben vernield in

huis en vervolgens zijn weggegaan. Zij zouden met niemand hebben gesproken, noch met uw schoonvader, noch met uw schoonmoeder – want “zij stellen geen vragen” (CGVS 11/21213, p. 8). Een dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Wat betreft dit incident is het bovendien bedenkelijk dat u verklaart dat J(...) van uw schoonfamilie te horen zou hebben gekregen dat u in het ziekenhuis lag. U kan immers geen overtuigende verklaring bieden voor het feit dat ze uiteindelijk niets meer hebben ondernomen die avond. In dit verband zegt u dat “er zeker 50 ziekenhuizen zijn in Kaboel” en hij u dus niet meteen zouden hebben kunnen vinden. Of hij al dan niet zou gevraagd hebben in welk ziekenhuis u dan wel zou hebben gelegen kan u het Commissariaat-generaal weer niet meedelen (CGVS, p. 22). Het is echter niet aannemelijk dat J(...) op zoek zou zijn naar u maar uiteindelijk dan niet zou hebben gevraagd in welk ziekenhuis u zou hebben gelegen.

Verder dient erop gewezen te worden dat u verklaart dat J(...) u zou willen vermoorden maar dat u geen van de door u aangehaalde pogingen enigszins aannemelijk kan maken. Zo zou J(...) u die dag in 1378 (2000) toevallig hebben gezien op straat wanneer hij daar patrouilleerde (CGVS, p. 20). Vervolgens zou hij u geslagen hebben met zijn stok. (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de vraag waarom hij, gezien u beweert dat hij u wilde vermoorden (CGVS, p. 21), zijn wapen niet gebruikte, beweert u eerst dat ze hun wapen niet voor iedereen gebruiken. Daarna verklaart u dat hij dat wapen op straat niet mocht gebruiken om hun reputatie niet te schaden (CGVS, 21). Dit weet geenszins te overtuigen, temeer daar hij u uiteindelijk wel met zijn stok te lijf ging, samen met zijn gezelschap, in het midden van de straat. Vervolgens zou hij zich dan hebben laten wegzagen door de mensen in de straat waardoor u kon ontkomen (CGVS, p. 20). Wanneer u dan wordt gevraagd waarom de mensen in de straat het waagden om u te bevrijden van die gewapende Taliban soldaten verklaart u dat de Taliban niet iedereen tegenhouden. Ook dit weet opnieuw niet te overtuigen en strookt geenszins met het beeld dat u zelf van hem schetst wanneer u beweert dat hij toen een Talib was en daardoor veel macht had (CGVS, p. 16).

De tweede confrontatie met J(...) verliep op eenzelfde manier. Ook toen – in 1389 (2010) – zou hij u, nadat u reeds tien jaar geleden van Kaboel verhuisd was naar een dorp (Dahnesar) in een andere provincie (Maidan Wardak), toevallig hebben gezien wanneer hij met de auto langsreed op het moment dat u naar de winkel ging (CGVS, p. 23). Ook toen zou hij u te lijf zijn gegaan samen met iemand anders en ook toen zouden de mensen uit de buurt u hebben bevrijd van deze Talibs (CGVS, p. 23). Het opmerkelijke is echter dat u na deze aanval gewoon naar huis bent gegaan en daar ook gebleven bent. Tien jaar eerder bent u nochtans meteen hals over kop met uw gezin verhuisd van Kaboel naar Dahnesar. Geconfronteerd met dit feit kan u het Commissariaat-generaal slechts meedelen dat u uw leven niet kon verlaten (CGVS, p. 23). Dit overtuigt niet daar u dat tien jaar eerder wel heeft gedaan door naar Dahnesar te vluchten en u bovendien reeds tot tweemaal toe naar Kaboel bent verhuisd. Daarenboven had u de mogelijkheid om u Kaboel te vestigen, gezien uw familiale netwerk in Kaboel (CGVS, p. 9-11) alsook uw financiële middelen (CGVS, p. 27).

Verder is het bedenkelijk dat u uw belagers sinds de inval in uw huis in 2010 niet meer zou hebben gezien zoals u verklaart. U beweert nochtans dat zij nog vier of vijf keer zijn teruggekomen naar uw huis en alles vernield hebben terwijl u al die tijd in het huis ernaast woonde. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of uw neven toen naar buiten zijn gegaan antwoordt u dat u het niet weet. Op de vraag om te verduidelijken hoe het komt dat u dat niet weet, beweert u plots dat zij niet naar buiten zijn gegaan omdat de daders in de bossen waren en daarom niet te zien waren. Geconfronteerd met het feit dat ze niet in de bossen maar in uw eigen huis waren geeft u het niet ter zake doende – ontwijkende – antwoord dat “ze hen niet zagen” (CGVS, p. 27).

Tevens dient gewezen te worden op een element in uw verklaring, aangaande de periode van anderhalve maand die u nog bij uw neven heeft doorgebracht, dat uw vrees ten aanzien van J(...) ernstig ondermijnt. Zo verklaart u dat u in die periode – waarin u overigens gewoon bleef wonen in het huis naast uw eigen huis waar J(...) nog verschillende keren langs is geweest – overdag op uw gronden ging werken omdat u “ondertussen toch moeilijk niets kon doen” (CGVS, p. 25). In dit verband beweert u dat zij – J(...) en de Taliban – overdag u niet kunnen aanvallen omdat de mensen hen dan zouden aangeven bij de regering. Dat is echter geenszins aannemelijk daar zij u tot tweemaal toe reeds overdag hebben aangevallen en u bovendien zelf verklaart dat de regering helemaal geen macht over de Taliban heeft in uw regio (CGVS, p. 14). Tot slot valt nog op dat uw vrouw voor het feit dat jullie nog anderhalve maand in het huis naast het uwe hebben gewoond, zelfs ondanks het feit dat J(...) er nog vier of vijf keren is binnengevallen, geen verklaring weet te bieden. Zo zegt ze dat jullie niet wisten wat jullie moesten doen (CGVS, 11/21213, p.10-11). Dit weet opnieuw niet te overtuigen daar jullie allebei nog familie hadden in Kaboel waar jullie konden verblijven en waar jullie, zoals eerder reeds aangehaald, tot het jaar 2000 probleemloos konden verblijven.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geprononceerde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Maidan Wardak dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zo verklaart u dat u en uw vrouw nog familie hebben in Kaboel (CGVS, p. 9-11), wat uw vrouw vervolgens ook beaamt (CGVS 11/21213, p. 6-7). Bovendien heeft u zelf nog verschillende jaren gewoond in Kaboel, waaronder bij uw schoonvader die nog steeds in Kaboel woont. Deze vaststelling en uw goede financiële situatie in overweging nemende dient besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Maidan Wardak. Gevraagd naar eventuele elementen die een verblijf in Kaboel onmogelijk zouden, verwijst u enkel naar de mogelijkheid dat J(...) u er zou vinden (CGVS, p.28). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Daardoor dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde Taskara is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze heeft betrekking op uw identiteit, die op zich niet onmiddellijk betwist wordt."

Bij gevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde Taskara van u en uw zoon doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft betrekking op uw identiteit die hier op zich niet onmiddellijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot werden wegens samenhang samen ter zitting behandeld. Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en uit verzoeksters verzoekschrift, dat identiek is aan het verzoekschrift ingediend door haar echtgenoot. Ter zitting bevestigt verzoekster dat zij zich voor haar asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming beroept op de motieven die aan de grondslag liggen van de asielaanvraag van haar echtgenoot N.M.F. en dat zij, ter ondersteuning van haar asielaanvraag en verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zelf geen eigen feiten inroept.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 77 994 van 23 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van N.M.F. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, overloopt verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze te weerleggen.

Aan het verzoekschrift wordt bladzijde 8 uit de Subject Related Briefing gevoegd.

3.2. *Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen vooreerst niet blijkt dat zijn problemen met J. verband zouden houden met een van de criteria van de vluchtelingenconventie, (ii) zijn verklaringen inzake de arrestatie en de daaropvolgende problemen dermate vaag en incoherent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht en hij wat betreft de periode dat J. in de gevangenis heeft gezeten eveneens onduidelijke verklaringen aflegt, (iii) de verklaringen over het incident van 1378 niet overtuigen omdat er een tegenstrijdigheid te bemerken valt tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, (iv) het bedenkelijk is dat hij verklaart dat J. van zijn schoonfamilie te horen zou hebben gekregen dat hij in het ziekenhuis lag aangezien hij geen overtuigende verklaring kan bieden voor het feit dat ze uiteindelijk niets meer hebben ondernomen die avond, (v) hij verklaart dat J. hem zou willen vermoorden maar geen van de door hem aangehaalde pogingen enigszins aannemelijk kan maken, zoals toegelicht, (vi) het bedenkelijk is dat zijn belagers sinds de inval in zijn huis in 2010 niet meer zou hebben gezien zoals hij verklaart, (vii) het feit dat hij verklaart dat hij in de periode dat hij nog anderhalve maand bij zijn neven doorbracht overdag op zijn*

gronden ging werken omdat hij “ondertussen toch moeilijk niets kon doen” de vrees ten aanzien van J. ernstig ondermijnt, (viii) wat betreft zijn herkomst uit Maidan Wardak dient te worden vastgesteld dat dit op zich niet volstaat om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat hij en zijn vrouw nog familie hebben in Kabul waar zij nog verschillende jaren gewoond hebben en hieruit, samen met hun goede financiële situatie, kan besloten worden dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor hun terugkeer naar de provincie Maidan Wardak, en (ix) het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd zodat er kan worden besloten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 §2 c) vreemdelingenwet.

3.3. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.4. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar de UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties, herhaalt de Raad dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat het moet gaan om aannemelijke verklaringen die positieve overtuigingskracht hebben. Indien de betrokkene ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

3.5. In casu stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen vooreerst vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen met J. geen verband houden met een van de criteria van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker deze vaststelling in het verzoekschrift betwist en betoogt dat “gedaagde (...) slechts naar één verklaring van verzoeker met betrekking tot zijn vrees voor J. (verwijst) en (...) daarmee de religieuze en etnische context (uitholt)”, hij “meerdere malen in het interview (...) de elementen (aanbrengt) die er op wijzen dat zijn vrees gegrond is op religieuze en etnische gronden”, en “de beweegredenen van de vlucht van verzoeker (...) dus niet louter vrees voor wraak (is), maar geënt (is) op deze religieuze overtuigingen en etnische achtergronden”, namelijk dat hij Hazara en sjiiet is en J. Pashtoun en soenniet, wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkele toelichting geeft waar in het gehoor hij de religieuze en etnische context voor de voorgehouden aanvallen van J. heeft benadrukt of belicht. Na lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker stelde dat J. na zijn vrijlating in 1358 “dreigde (...) dat hij wraak zou nemen” en zei “dat op een dag mijn beurt ging komen”(gehoorvrslag CGVS, p. 20), in 1378 heeft hij J. opnieuw ontmoet op straat en zei hij “ik ben die persoon”, toen hij J. opnieuw ontmoette in 1389 in zijn dorp Dahnesar, een dorp waar voor de meerderheid Hazara wonen (gehoorverslag CGVS, p. 26), riep deze laatste “je bent nog levend” en werd verzoeker opnieuw belaagd zonder dat er ook maar één allusie wordt gemaakt op de etnisch-religieuze context, op de vraag waarom hij uit Afghanistan wegvluchtte antwoordde verzoeker dat zijn neven toch moeilijk voor altijd voor hem konden zorgen en hem verdedigen, en wanneer hem op het einde van het gehoor nogmaals de vraag wordt gesteld antwoordde verzoeker dat hij twee problemen had “de ene met J., voor de rest met de Kuchi met de taliban, we werden door hen lastiggevallen” en voegt hij daaraan toe

dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend met de Kuchi (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ter terechtzitting gepolst naar verzoekers problemen en de redenen waarom hij Afghanistan ontvluchtte bevestigt verzoeker tot drie keer toe dat hij de wraak vreest van J. omdat verzoeker hem en zijn familieleden tijdens zijn militaire dienst heeft gearresteerd en zijn familieleden het leven gelaten hebben in de gevangenis en J. van oordeel is dat hij daarvoor verantwoordelijk is. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers vluchtmotieven zich beperken tot de wraak die J. koestert jegens verzoeker omwille van de arrestatie in 1358 (1980).

Waar verzoeker argumenteert dat de tolk hem mogelijks niet goed verstond en/of niet in staat was alles even duidelijk te vertalen of door te geven en hij de etnische en religieuze problematiek nog veel meer benadrukt dan uit de weerslag van het interview blijkt, dient er op gewezen te worden dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoeker en de tolk. Bij het begin van het gehoor werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Toen hem aan het einde van het gehoor nogmaals gevraagd werd of hij alle vragen en de tolk had begrepen, antwoordde verzoeker eveneens bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Verzoeker geeft in het verzoekschrift niet aan welke concrete en precieze elementen niet of niet correct zouden zijn vertaald of belicht. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat zijn verklaringen door de tolk verkeerd vertaald werden en bepaalde nuances niet correct werden doorgegeven. Dat de etnische of religieuze afkomst van verzoeker niet wordt betwist duidt er nog niet op dat verzoeker omwille daarvan zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

3.6.1. Hoe dan ook, verzoeker maakt de voorgehouden vervolging door J. niet aannemelijk omdat zijn verklaringen tegenstrijdig, incoherent en ongeloofwaardig zijn.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich al dan niet de namen van de personen herinnert met wie hij in 1358 de arrestatie zou uitgevoerd hebben en de redenen waarom hij J. en zijn familieleden moest arresteren, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig informatie kan verschaffen over de arrestanten, J. en zijn familieleden en de periode dat J. in de gevangenis heeft gezeten. Immers, verzoeker heeft J. niet alleen gearresteerd in 1358, hij zou sinds die arrestatie, en meer in het bijzonder het overlijden in de gevangenis van de familieleden, door hem zijn bedreigd dat hij wraak zou nemen, zodat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk de naam van de persoon die op wraak uit is volledig kent en weet over welke familie het gaat. Dit klemt des te meer nu verzoeker met hem werd geconfronteerd in 1378 en 1389 en dit twee keer uitdraaide op een gevecht en deze persoon de uiteindelijke reden voor zijn vlucht uit Afghanistan is. In de mate verzoeker stelt dat het onjuist is dat hij de naam van J. niet kent, gaat hij voorbij aan zijn verklaringen tijdens het gehoor waarbij hij uitdrukkelijk stelde dat hij de familienaam niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 18 “de familienaam dat weet ik niet”). Dat de mensen in Afghanistan de naam van hun vader als familienaam krijgen, is een blote bewering. Deze vaststelling ondermijnt ernstig verzoekers beweringen vermits hij de volledige naam van de persoon die hem al dertig jaar zou bedreigen niet kent.

Met betrekking tot de onduidelijke verklaringen die verzoeker aflegde over de periode dat J. in de gevangenis zat dient te worden herhaald dat het louter stellen dat er sprake is van een misverstand, “hetzij door een verkeerde vertaling door de tolk, hetzij door een fout begrip van gedaagde”, geen ernstig verweer is. Verzoekers huidige bewering als zou hij gezegd hebben dat J. een week tot tien dagen in de gevangenis zat maar vrijgelaten werd omdat hij minderjarig was en zijn broer, vader en oom twee tot drie maanden werden opgesloten vindt geen steun in het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat J. twee of drie maanden in de gevangenis had gezeten (gehoorverslag CGVS, p. 17: “dus hij heeft minder dan een jaar in de gevangenis gezeten? Twee of drie maanden”) en daarna stelde dat hij niet lang in de gevangenis had gezeten, misschien een week of tien dagen (gehoorverslag CGVS, p. 20).

3.6.2 Wat betreft het incident van 1378 (2000) is verzoeker het niet eens met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van hem en zijn echtgenote. Hij argumenteert dat zij niet thuis waren na het incident en enkel weten wat zij te horen kregen van de schoonfamilie.

Dat verzoeker en zijn echtgenote enkel weten dat zij te horen kregen van de schoonfamilie wijzigt niets aan de correct vastgestelde tegenstrijdigheden, vermits aangenomen kan worden dat de schoonfamilie min of meer dezelfde versie vertelde aan verzoeker en zijn echtgenote. Echter, de versies zijn dermate verschillend, namelijk de vraag door J. en zijn kompanen naar verzoeker of geen vraag naar verzoeker

maar het huis dat werd vernield door J. en zijn kompanen, dat aan het hele relaas geen geloof wordt gehecht.

3.6.3. Verzoeker is het niet eens met de commissaris-generaal die stelt dat hij niet aannemelijk kan maken dat J. hem zou willen vermoorden en stelt dat een Talib vergezeld van een andere Talib op straat niet zomaar een onschuldige persoon zonder wapen op straat voor ogen van het publiek kon vermoorden maar dat ze in een rustige straat zeker vermoord zouden hebben.

Aangezien de Taliban in het jaar 2000 de macht in handen had en J. als Talib samen met een andere Talib patrouilleerde toen zij verzoeker tegenkwamen, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat J. zich niet zou beperkt hebben tot het slaan met zijn stok, wat eventueel voor opschudding zou kunnen zorgen, maar dat hij als Talib er alles zou aan gedaan hebben om verzoeker onmiddellijk aan te houden, temeer hij verzoeker beschuldigde als communist. Dat een Talib niet zomaar een onschuldige persoon kan vermoorden, kan bezwaarlijk worden aangenomen en strookt niet met verzoekers geschetste beeld van J. op het Commissariaat-generaal als een Talib met veel macht (gehoorverslag CGVS, p. 16 "In 78 had hij veel macht, want hij was Taliban"), zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing.

3.6.4. Aangaande het tweede incident in 1389 (2010) wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoeker na deze aanval gewoon naar huis zou zijn gegaan. Waar verzoeker stelt dat de Taliban in Dahnesar wel aanwezig en vrij actief zijn, maar dat ze overdag minder macht hebben en het niet logisch zou zijn om terug naar Kaboel te keren waar de vervolgers hem sneller kunnen vinden en treffen, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad is van oordeel dat de ernst van verzoekers voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid haaks staan op de verklaringen dat hij in 2010 opnieuw zou zijn belaagd door J. en zijn Talibankompanen in Dahnesar, en dat hij daar nog enige tijd bleef wonen in het huis van zijn neven en werken op zijn veld, niettegenstaande hij een vluchtalternatief heeft in Kabul. Dat hij moeilijk zijn leven kon verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 23), zoals hij het tijdens het gehoor stelt, ondermijnt verder de ernst van zijn relaas. Verzoeker is reeds tot tweemaal toe naar Kaboel verhuisd, waar hij zich kon vestigen omwille van zijn familiale netwerk en zijn financiële middelen (gehoorverslag CGVS, p. 9-11 en p. 27). Indien hij effectief zou zijn belaagd in Dahnesar door de persoon die dertig jaar geleden stelde dat hij wraak zou nemen op verzoeker, kan aangenomen worden dat verzoeker onmiddellijk het nodige zou hebben gedaan om zijn familie in veiligheid te brengen in Kabul. Dat zijn belagers hem sneller kunnen vinden en treffen in Kabul is een blote bewering die niet aangenomen wordt vermits Kabul een grote stad is en verzoeker in een dorp, zelfs al wordt hij door zijn dorpsgenoten beschermd, kwetsbaarder is. Overigens kan aangenomen worden dat indien J. andere Taliban zou hebben opgetrommeld om zijn wraak uit te voeren, verzoekers neven in Dahnesar hem aangespoord zouden hebben om het dorp te verlaten vermits zij zelf ook slachtoffer zouden kunnen worden. Zijn huidige bewering in die periode bij zijn neven in grote angst geleefd te hebben strookt evenmin met het feit dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde zijn dagdagelijkse activiteiten buitenshuis wel verder te hebben gezet en met het risico dat hij nam om naast zijn eigen woning – waar J. nog verschillende keren zou zijn langs geweest – te blijven wonen.

3.7. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, die geenszins berusten op misverstanden en foute interpretaties, te verklaren of te weerleggen. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat omwille van deze vastgestelde incoherenties, vage en tegenstrijdige verklaringen het verzoekers asielaas in zijn geheel genomen aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. Verzoekers betoog dat de beweegreden voor zijn vlucht niet louter de vrees voor wraak is maar ook geënt is op religieuze overtuigingen en etnische achtergronden kan gelet op deze ongeloofwaardigheid dan ook niet worden aangenomen. Het louter behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijkt hier in gebreke. Bij gebrek aan een gepronounced vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van

zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker stelt dat hij bij terugkeer vervolgd zal worden door de Taliban en gedwongen zal worden om onder te duiken en verder te leven in mensonterende omstandigheden, wijst de Raad erop dat verzoeker geen veroordeling heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt dat hij vervolgd wordt door de Taliban.

3.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Ter terechtzitting werden de partijen gewezen op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker reeds meerdere jaren in Kabul heeft gewoond in het verleden, dat hij daar familieleden heeft en dat hij de nodige financiële middelen heeft om zich daar te vestigen. Dat hij afhankelijk is van zijn gronden in Dahnesar kan de Raad aannemen, doch uit zijn verklaringen blijkt dat ook in het verleden toen hij in Kabul woonde zorg werd gedragen voor zijn gronden door familieleden (gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk wordt vervolgd door J. zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij zich om die reden niet zou kunnen vestigen in Kabul .

In de mate verzoeker er nog op wijst dat zijn broer, F. A., onlangs is vermoord door de Taliban in Kabul en hij dit heeft vermeld tijdens zijn gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs ter staving van deze moord heeft neergelegd en uiterst vaag blijft over de omstandigheden van deze moord. Hij kan enkel zeggen dat hij via zijn schoonvader op de hoogte is gebracht maar heeft nagelaten te vragen wanneer of in welke omstandigheden zijn broer zou zijn omgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze loutere bewering doet aldus geen afbreuk aan het besluit dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. De Raad benadrukt dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier ook door de commissaris-generaal in zijn beslissing moeten worden opgenomen doch vereist enkel dat de beslissing met motieven wordt omkleed en dat de commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, hetgeen in casu is gebeurd.

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn familie zich niet in Kabul zouden kunnen vestigen.

3.10. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de "Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" (verder: SRB), (update van 24 augustus 2011), toegevoegd aan het administratief dossier is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat uit de richtlijnen van UNHCR, waarop de SRB onder andere blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR 'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; zie ook N. tegen Zweden, 20 juli 2010).

Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Met het citeren van een klein onderdeel van de SRB en het verwijzen van een artikel over minder terugkerende Afghaanse vluchtelingen in het algemeen, vermag verzoeker niet de uitgebreide informatie in de SRB en het besluit in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In acht genomen wat vooraf gaat kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar de vrees voor een burgeroorlog merkt de Raad op dat rekening dient gehouden te worden met de actuele situatie.

Zo verzoeker nog aanvoert dat welgestelde Afghanen het doelwit vormen van ontvoeringen en criminaliteit door criminele groepen, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor op geen enkel

moment heeft aangegeven dat hij omwille van zijn financiële situatie bij terugkeer vrees dient te koesteren voor ontvoering door criminelen.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal informatie zou achterhouden met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. De Raad kan immers slechts vaststellen dat de veiligheidssituatie beoordeeld werd aan de hand van meerdere objectieve en actuele bronnen en dat verzoeker tijdens het gehoor geen elementen of gegevens heeft aangebracht dat deze informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie weerlegt of ontkracht.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

3.12. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS